

SØNDAG D. 5. OKTOBER 2008

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Korinterbrev kap. 1 v. 18 og 25.

Epistel-læsning: Romerbrevet kap. 11 v. 25-36

PRÆDIKENTEKST: **Mattæusevangeliet kap. 21 v. 28-44**

Det brudstykke af Mattæusevangeliet, som tekstrækken giver os at grunde over i dag, er et glimt af de brydninger, der opstod omkring Jesus og i kølvandet efter Jesus. Brydningen mellem gammelt og nyt - brydningen mellem lovens krav og Guds barmhjertighed - brydningen mellem jødedom og kristendom.

Jesus fortæller disse lignelser kort efter sit indtog i Jerusalem til ypperstepræsterne og folkets ældste. Konflikten mellem Jesus og folkets religiøse ledere tilspidises.

Den første historie handler om de religiøst korrektes afvisning af Johannes Døberens forkyndelse til omvendelse, mens de, der var regnet for åbenlyse syndere tog imod Johannes kald og omvendte sig.

Den anden historie handler om de samme religiøst korrektes totale afvisning, først af profeterne gennem tiden og sidst af Guds Søn. Den historie har nok været mere kryptisk for tilhørerne, for det var jo vingårdsejerens søn, der lyslevende fortalte historien. Men for den, der havde, og for den, der har ører at høre med, er pointen klar nok: Guds riges snævre rammer - jødernes patent - skal sprænges, og Guds rige gives til et folk, der bærer dets frugter. En kraftig antydning af, at Guds rige skal åbnes for hedningefolkene, mens de, der mener at være på den sikre side af Guds riges plankeværk, vil gå glip af Guds riges velsignelser. Jesus skruer bissen på her.

Og umiddelbart kan vi måske synes, at det er en historisk ganske interessant tekst, men at denne diskussion ikke har den store appel til os, der jo ikke har baggrund i jødedom eller Moselov eller farisæisme.

Men vi skal ikke være for hurtige til at lukke bogen her, for ganske den samme brydning opstår gang på gang og ustandselig, når Guds evigt nye rige og menneskers - vor - gamle, syndige, selviske liv står over for hinanden.

Teksten er ofte blevet brugt til at kalde de kristne til handling i mission - hvadenten det var ydre mission eller evangelisation i det nære. For handler Jesu lignelser ikke om at *gøre* guds vilje - at *arbejde* i Guds vingård og at give Gud den høst, der er hans? Jo vist! Så kom i gang, venner! Det skal kunne ses på vort international-missions-regnskab eller på menighedens tilgangsstatistik, at vi *gør* Guds vilje. Så bare smøg ærmerne op!

Sådan har vi kirkefolk med stærke missionstraditioner ofte kunnet svinge piskan over hinanden og opstille skel og plankeværker af krav om præstationer og resultater, så vi kunne skelne, hvem der duer, og hvem der ikke duer i Guds rige.

Når vi læser f. eks. vort blad, Baptist.dk, eller vi er til Missionsstævne, så præsenteres vi tit og ofte for begejstrende beretninger om menigheder, som med spektakulære tiltag har samlet så og så mange mennesker i kirken, eller er vokset med så og så mange procent i løbet af no time. Og det er jo godt!

Men hvem gider høre om den menighed, der af demografiske grunde er skrumpet til syv gigtramte husmandsenker og en førerhund? Vi ved præcis, hvem der duer, og hvem der ikke duer - for vi ser måske ikke, at de syv uproduktive husmandsenker bag den noget trætte facade blomstrer af liv i bøn, der får himlen til at knage af velsignelse over dem, der står i missionens brændpunkter.

Gad vidst, hvad Jesus ville sige til den måde at regne og bedømme på? Er det ikke det, han med sine lignelser siger, at vi netop ikke kan uden at gå glip af Guds riges velsignelser?

På tirsdag skal her i kirken være et møde i forb. m. "forandringsprocessen" i Baptistkirken i

Danmark - en proces, der sigter på, at vi skal bruge færre ressourcer på vort kirkesamfunds organisation og administration og flere ressourcer på mission både i Danmark og ude i verden. Det handler både om en holdningsændring og om, hvordan vi organiserer os. Hvordan skal vi indrette os, hvad skal vi gøre, så det sker?

Det ligger så snublende nær - hvadenten det drejer sig om et kirkesamfunds fællesmission eller en lokal menigheds lokale mission, at fortegnet for sådan en diskussion bliver: Hvordan kan vi slippe billigst om ved det? Hvordan kan vi sige "ja", så vi ser rigtige ud, men alligevel slipper for at skulle yde mere en højest nødvendigt - måske slipper helt for at gå hen i den trælse vingård og knokle? Eller hvordan kan vi bevare kontrollen, så vi er sikre på, at vi også får noget ud af vor indsats? - ligesom dem, der ikke ville give høsten fra sig.

Måske er det endda sådan, at den diskussion er blevet nødvendig, fordi vi er blevet som den søn, der sagde "ja" til at gå hen i sin fars vingård og arbejde, men alligevel lod være - eller vi er blevet som de forvaltere, der ikke ville give det fra sig, som ikke var deres.

Kunne Jesus skrue bissen på og fortælle de samme lignelser til og om os, der er kirke og regner os for Guds riges folk i dag? Måske - men når Jesus skruer bissen på, er det aldrig for at nogen skal gå derfra med dårlig samvittighed eller nedslåede øjne. Så er det, for at vi skal se forskellen på sandt og falsk - ikke hos jøderne for 2000 år siden eller hos alle mulige andre rundt om os i tidens religiøse virvar, men i vort eget liv, og se alvoren, konsekvensen i de livsvalg, vi træffer.

I en tid, hvor spiritualitet, religion, tro igen er blevet populært, og udbudet af muligheder er så mange som aldrig før, er det lettere end nogensinde at gøre sin tro - også kristentroen - til en frakke, man tager på, når nogen kigger, eller når man skal se sig selv i spejlet. Eller at gøre troen til en kasse blandt alle de andre kasser, der udgør ens tilværelse, og som man har kontrol over. Så kan vi jo tage frakken på eller bruge det, der er i kassen, når vi mener, det vil give os en eller anden fordel. Vi kan bede, når der er noget, vi ikke kan klare. Vi kan synge lovsang, hvis vi trænger til at komme i bedre humør. Vi kan finde hjælpsomheden eller offerviljen frem, så vi ikke skal føle os ringere end andre. Og så kan vi ved lejlighed tage frakken på og sammenligne med andres frakker - hvad for en er pæneste - eller vi kan lade naboen kigge i vores kasse og prøve at overbevise ham om, at vi rigtig nok har styr på det dér med Gud.

Det er en måde at tro på, der passer rigtig godt til den tidsånd, der præger mennesker - inkl. os kristne - i dag. En tidsånd, der sætter "mig selv" i centrum og byder mig at skabe mit eget perfekte image og have styr på alle kasserne i min tilværelse.

Selv om det er tidsånden i vor tid, der kaldes postmoderniteten, så er der nu ikke noget nyt deri. For det var ganske den samme selvcentrerethed - ganske vist i en antik jødisk klædedragt - der var drivkraften for det gudsfolk, Jesus stod over for og fortalte sine lignelser til.

Og er det vor måde at tro på, må vi påregne at gå glip af Guds riges velsignelser. For det er at sige "ja", men gøre "nej" - det er at ville beholde det udbytte, der tilhører vingårdsejeren. Men vi vil ikke påregne at gå glip af Guds riges velsignelser - og det var heller ikke Jesu mening med at fortælle sine lignelser.

Hvordan lever vi i Guds rige, så det også virkelig er Guds og ikke vort? Hvordan gør vi Guds gerning, så det virkelig er Guds og ikke vor egen? Hvordan oplever vi Guds riges velsignelser i vor dagligdag? I vort kirkesamfund - i vor menighed - i vort personlige liv hver især?

Det er såre enkelt. Det er så enkelt, at det kan være ganske svært, hvis man har fået syet sig en pæn religiøs frakke og skabt sig et image, eller hvis man har fået samlet en flot religiøs samling i sin religiøse kasse, som man har styr på.

Men enkelt er det.

Det hedder at omvende sig.

Det handler ikke om at finde de rette meninger, den rette spiritualitet, den rette teologi. Alt det er jo udmærket, men det kan også lynhurtigt blive det, vi putter i den kasse, vi selv har så fint styr på.

Nej, det handler om blot at træde et skridt til side - ud af centrum for dit eget liv - og lade Gud, Jesus Kristus indtage den plads i centrum, som rettelig tilhører ham.

For vingården, vi fik at forvalte, er jo ikke en religion, der skal holdes i hævd og vises frem, eller et kirkesamfund eller en menighedsorganisation, der skal fungere, eller missionsprojekter, der skal organiseres og styres.

Vingården er det liv, vi fik at leve. Hele det liv - helt inde fra hjertets skjulte kroge og helt ud i mødet med mennesker omkring os - helt inde fra hjertets skjulte tanker og helt ud i enhver konkret handling.

Det er den vingård, der rettelig tilhører Gud. For vi er skabt - ethvert menneske er skabt til at tilhøre Gud som Guds barn. At gøre sig selv til sit livs centrum og herre, er at stjæle fra Gud. At omvende sig - at træde til side og lade Gud indtage sin plads som centrum og herre i ens liv, er ikke at give noget fra sig, men at modtage alt.

De krav, som tidsånden lægger ned over os, om egocentrisk at skabe vort eget perfekte liv og have styr på det hele, er løgn og bedrag, der gør livet til et problem, der skal løses - en ubærlig byrde.

Jo mere du giver slip og lader Gud få herredømmet og magten i dit liv, des mere bliver du virkelig dig selv. Og des mere vil du opleve Guds rige som den høje og dybe frihed, du lever i - friheden til at leve og tale og handle sandt uden at skulle præstere noget - friheden til at elske som du selv er elsket af Gud.

Her er ikke en masse krav at leve op til. Livet i Guds rige er ren gave. Som Jesus siger: "Guds rige *gives* til et folk, som bærer dets frugter."

De frugter er ikke resultater, vi kan stille op i statistik, eller præstationer og succes, som vi kan klappe hinanden på skulderen for. Paulus siger et sted: Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred ... - alt det, vi selv møder i Kristus og modtager fra ham, når han bliver centrum i vort liv.

Velsignelsen ved at leve i det rige er langt mere end religiøsitetens kortsigtede jagt efter fordele eller behagelighed. Velsignelsen er i op- og ned- og ind- og udgang - i liv og i død at hvile i Guds nåde - eller sagt med et mere moderne udtryk: integritet som den almægtige Guds elskede barn.

Hvordan slutter man nu sådan en prædiken? Ja, måske skal den slet ikke slutte, men fortsætte i dit og i mit hjerte - i dit og mit liv.

Lad os nu sidde helt i stilhed nogle øjeblikke med hver sine tanker og hver sin bøn og tak til Gud.